

ஆத்ம ஜோதி

இது போருள் என்றுணை இரண்டறக்கலந்த மணிவாசகர்.

தம்

ஆத்ம

ஜோதி

“ எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவனே
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே.” — சுத்தானந்தர்.”

ஜோதி 3

கர-பூ ஆனி-மா

சுடர் 8

பொருளடக்கம்:

	விட்யம்	பக்கம்
1	ஆளுடையவடிக னாருண்மாலை	209
2	மாணிக்கவாசகர்	210
3	நமச்சிவாய வரழக்	211
4	பொன்மொழி	214
5	திருவாசகப்பெருமை	215
6	தில்லையப்பன	215
7	தூயசிங்தலைக் களஞ்சியம்	216
8	வழிகாட்டிய தமிழகம்	217
9	ஞானப்பாலுண்டு.....	219
10	சௌவக்கிரியை.....	222
11	கர்மயோகம்	224
12	அழியர்கள் மகிணம்	227
13	மாணிக்க வாசகர்	228
14	மாணிக்க வாசகரின்	231
15	என் பிரார்த்தனை	232
16	மனிதனும் ஊக்கமும்	233
17	இரக்கம் இல்லையா	234
18	கீதாஞ்சலி	235
19	செய்தித் திரட்டு	236

ஆத்ம ஜோதி

【ஸ்ரீ ஆத்மீக மாதவேளியீடு】

ஆயுள் சந்தா

ரூ. 75/-

வருடச் சந்தா

ரூ. 3/-

தனிப்பிரச்சி

ரூ. /30

“ ஆத்ம ஜோதி நிலையம் ” காவலப் பிடடி. (இலங்கை)

ஆரூடையவடிக ஸருண்மாலை

[இராமலிங்க சுஷாமி சன்]

தேசகத்தி லினிக்கின்ற தெள்ளாமுதே மாணிக்க
வாசகனே யாநக்க வடிவான மாதவனே
மாசகன்ற நீதிருவாப் மலர்க்க தமிழ் மாமறையி
ஞைகன்ற வனுபவா னனுபவிக்க வருருதியே.

சேமமிருக் திருவாத ஓர்த்தேவன் றலகுபுகழ்
மாமணியே நீயுரைத்த வாசகத்தை யெண் னுதொறும்
காமமிரு காதலன்றன் கலவிதனைக் கருதுகின்ற
வேமமுறு கற்புடையா னின்பினுமின் பெய்துவதே.

வாங்கலந்த மாணிக்க வாசகனின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கா னற்கருப்பன் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்திஞ் சுவைகலந்தை
ஊன்கலந் துயிர்கலந்துவட்டா னினிப்பதுவே

வருமாழிசெப் மாணிச்க வாசகனின் வாசகத்தி [வித்துத்
ஸொருமாழியே யெண்ணியுமென் னுடையனையு மொன்று
தருமாழியா மென்னிலினிச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமாழியை விரும்பியயல் கூடுவதேன் கூறுதியே.

பெண்சுமந்த பாகப் பெருமா னெருமாமே
லெண்சுமந்த சேவகன்போ லெய்தியதும் வைகைநதி
மண்சுமந்து னின்றதுமோர் மாறன் பிரம்படியாற்
புண்சுமந்து கொண்டதுனின் பொருட்டன்றே புண்ணியனே.

வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகனின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருங்க கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளு மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறு மென்னிலிங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே.

மாணிக்கவாசகர் {
சுத்தானந்தர்}

சிவகுரு பரமன் சிவாய நமவென
 உபடே சிக்க உட்பொருளறிந்து
 மும்மல நீக்கி நின்மல மாகித
 தன்னைக் கொடுத்துச் சுதாகிவம் பெற்றுத்
 திருவா சகமெனுங் தேனூர் வேதம்
 அருள்மனி வாசகர் அடிதெரழுவோமே!
 பாண்டிய னுக்கவர் வேண்டிய மந்திரி.
 குதிரை வாங்கக் கொண்டு போன
 பொற்குவை யெல்லாம் அற்புதக் கோயிற்
 பணிக்கே யாக்கப் பாண்டியன் சினந்து,
 சிறையிட பொறுத்துக்கப் பொறுமையிற் பொறுத்து
 மறவர திறைவனை மாசற நினைத்தே
 புன்னகை யுடனே இன்னலைத் தாங்கி,
 சவத்தை மறந்து சிவத்தைக் கலந்து
 பாரோடு விண்ணையுப் பரந்த பரமனின்
 அருளிற் கரைந்தார் திருவா சகரே!
 கரிபரி யாக்கிப் பரிநரி யாக்கி,
 வைகை விம்ம வன்னியின் பிட்டை
 உண்ட கூலிக்கீரு உடைப்படைப்பவனுய்
 ஆடிப் பிரம்படி அடைந்து மறைந்தே,
 அடியார் திறத்தை அரசனுக் குணர்த்துய
 சிவனை நம்பினார் எவனுக் கஞ்சவார்?
 மதுரையை நீத்த மாணிக்க வாசகர்,
 சிதம்பரக் கூத்தன் சேவடி நிழவில்,
 அன்பே தானுய, அருளே உயிராய்,
 பாடிப் பணிதலே பக்திசா தனமாய்,
 தீரானமே வாழ்வாய்ச் செய்தவம் செய்தார்.
 அன்புடன் வெள்ளி யம்பலக் கிழவன்
 திருவாசகத்தைத் தீட்டி மறைய,
 அதன்பொரு விதுவென் றருள்மனி வாக்கார்,
 கனகசிவச்சடர் சலந்ததைக் காணுய...
 மனிவா சகரின் வாக்கமு துண்டால்,
 அன்பாற் சிவனை அடைந்திட லாமே!

நமச்சிவாய வாழ்க.

[ஆசிரியர்]

பரம பிதாவாகிய சிவபெருமான் திருவாதலூரடிகளின் பக்குவ நிலைபற்றிந்து, பரமாசாரியராகத் திருவருத்தாங்கி, திருப்பெருங் துறையின் கண்ணே வந்து, அவருக்குத் திருவடி தீட்டைச் செய்து ஆண்டு அடிமைக்கொண்டருளினார். பாண்டியனுடைய கருமத்தால் வாதலூர் பரமாசாரியரைப் பிரிய நேர்ந்தது. ஈன் நல்லிமையிலே கன்றைவிட்டுப் பிரியுங்காம்போலக் கதறினார். பரமாசாரியர் தேறுதல் மொழிகள் கூறினார். இன்று உனக்கு யான் எந்தக் குருவடிவில் தோன்றினேனேஅந்த வடிவை இடைவிடாது மனத்திலிருத்துவாயாக என்றார்.

எம் பெருமான் பாடும் பணிக்குப் பணிபவனல்லவா? ஆடுவான் சேவடியைப் பாடத் தொடங்கினார் வாதலூர். “மணிவாசகன்” என்ற பெயரைச் சூட்டினார் எம்பெருமான். எம் பெருமானைப் பாடத் தொடங்கிய மணிவாசகர் “நமச்சிவாய வாழ்க” என்றே தொடங்கினார்.

எம்பெருமான் வேறு; எம் பெருமானுடைய நாமம் வேறு அல்ல. ஆண்டவனையும் அவன் நாமத்தையும் வேறு பிரிக்கமுடியாது. இறைவனிடத்தில் உள்ள சக்தி அத்தனையும் அவன் நாமத்திலும் உண்டு. மணியொளிபோலவும், மலர்மணம்போலவும் இறைவனும் நாமமும் வேறு பிரிக்கமுடியாதவை.

கலியுக மக்கள் கடவுளைக் கருத நேரமில்லை. உடலுக்கு உடைஷத்து உடலெல்லாந்தேயினும் உள்ளம் ஓய்ந்தபாடில்லை. அதனால் கலியுகத்தில் கைகண்ட மருங்து நாம பஜனையாகும். மக்கள்மேல் எம் பெருமான்கொண்ட கருணையை யாரால் அளவிட முடியும். மணிவாசகப் பெருமானர் அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்குபவர் அல்லவா? அவனருள்கொண்டு அவன் புகழ் பாட எழுங்கவர் முதலில் நமச்சிவாய வாழ்க என்றார்.

பெயரின்மூலமாகவே பொருளைச் சிந்தித்தல் உலக வழக்கு. அதுபற்றியே மணிவாசகரும் நமச்சிவாயேன்னும் ஜங்கெதமுத்து வாழ்க. அந்த ஜங்கெதமுத்தின் பொருளாகிய இறைவனுடைய திருவடி வாழ்க என்றார்.

நமச்சிவாய என்னுஞ் சொற்றெடுப் படமொழியில் “வணக்கம் சிவனுக்கு” என்ற பொருள்படும். நமஸ்வணக்கம். சிவாய—சிவனுக்கு. சித்தாந்த நூல் முறைப்படி, ‘நமசிவாய’ என்பதற்கு எழுத்துப் பொருள்கொள்ளுமிடத்து, நகரம், உயிர்கள் உலகியலிற் செல்லுதற்குத் துணைபுரிந்து நிற்குங் கடவுள்து மறைப்படுச் சக்தியைக் குறிக்கும். மகரம், மலமாகிய உலக பாசத் தைக் குறிக்கும், வகரம், வீட்டைதற்குத் துணைபுரியும் அருட்சக்தியைக் குறிக்கும். ஆணவத்துட்கிடக்கும் உயிரினைப் பிறவிக் கட்டினுட்படுத்தி, உலகிபலிற் செலுத்தியும், ஆணவம் நீங்குதற் குரிய பக்குவும் வந்தபோது, கட்டுக்களையொழித்து அருட்சத்து வாயிலாகத் தன்பால் வீடுபெறுவித்தும், உயிருக்கு நன்மைபுரியுங் கடவுளின் பெருந்தன்மையைத் திருவைந்தெழுத்து விளக்கு தலால் “நாதன் நாமம் நமச்சிவாய” எனப்பட்டது. நாதனை அவன் நாமத்தால் வழுத்தியபின், நாதனது சத்துக்கு வாழ்ந்துக் கூறப்பட்டது.

இறைவனைக்காட்டிலும் இறைவனுடைய நாமத்திற்கு மகிழம் அதிகமுண்டு. பகவங்காமம் சகல சக்தி வாய்ந்தது. அதனை உச்சரிப்பதால் உடனே பலன் ஏற்படாமல் போகலாம் ஆனால், வீட்டின் முகப்பில் சிதறிவிழுங்க விதை பல நாட்களுக்குப் பிறகு தரையிலிழுங்க முளைப்பதுபோல பகவங்காம உச்சரைண்மால் ஏற்படும் பலன் என்றாலும் ஒருநாள் வந்தே திரும்.

அமிர்த சாகரத்தில் வீழ்பவன் தெரிந்து வீழ்ந்தாலும் கெரியாமல் வீழ்ந்தாலும் விழுங்கத்தமாத்திரத்தில் மரணமற்றவனுகிறன். அதுபோல ஈசவரனுடைய நாமத்தைச் சொல்பவன் அதன் பெருமையை அறிக்கோ அறியாமலோ எப்படிச் சொன்னபோதிலும் கடைசியில் மரணமற்றவனுகிறன்.

இராம பக்தியிற் சிறந்த அனுமான் அவரது திருநாமத்தையே துணையாகக்கொண்டு எளிதில் கடலைக் கடங்கான்; ஆனால் இராமபிரானுக்கோ கடலைக் கடங்க அணை கட்டவேண்டியிருந்தது.

சத்துயபாமா கண்ணாலுக்குத் தன் உடைமைகளைல்லாவற் றையும் நிறைபோட்டாள். கண்ணன் தட்டுத் தாழ்ந்தே இருங்கத்து. ருக்குமணி துளசி தளத்தில் கண்ணை என எழுதித்தராசிவிட்டாள். கண்ணன் நின்றதட்டு உபர்ந்து துளசிதாம் இடப் பெற்ற தட்டு தாழ்ந்தது.

“வேதநான்கினும் மெய்ப்போருளாவது
நாத நாம நமச்சி வாய்பவே”

பஞ்சாட்சரத்தில் சொல்லப்படாத எவையுமில்லை. அஞ்செழுத் தையார் அறிந்தானே அவனே எல்லாம் அறிந்தவனுகிறோன். அஞ்செழுத்தை ஒத அறியார் மற்று எவத்தை அறிந்தும் என்? அறியாதிருந்தும் என்?

‘நலந்தரும் சொல்லைநான் கண்டுகொண்டேன்
நாராபனை என்னும் நாமம்’

“மொழிக்குத்துனை முருகான்னும் நாமங்கள்”

ஊனினை உருக்கிடும் முருகா வெனும் நாமம்

“தேனினைச் சொரிக்கிடும் முருகா வெனும் நாமம்

ஊழ்வினை களைக்கிடும் முருகா வெனும் நாமம்

வாழ்ப்பதம் அளித்திடும் முருகா வெனும் நாமம்”

“முருகன் குமரன் குகனென்று மொழிந்து

உருகும் செயல்தங்கு உணர்வென் றருள்வாய்”

“பச்சைமா மலைபோல்மேனி பவளவாய்க் கமலச் செங்கண் அச்சுதா அமரர் ஏறே ஆயர்தங் கொழுங்கே என்னும் இச்சவை தவிர யான்போய் இந்திரலோக மாநாம் அச்சவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்க மாநகருளானே”

இவையெல்லாம் இறைவன் நாம மகிழ்ச்சையை யல்லவர காட்டுகின்றன.

“நமச்சி வாயவே ஞானமுங் கல்வியும்

நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்:

நமச்சி வாயவே நாநவின் ரேத்துமே.

நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே”

“நாதன் தாள் வாழ்க”

பொன்மொழி

[கோ வை. சின்ன ஆறுமுடு பக்தர்]

1 அன்பாப் சிவத்தை அழிமுடுதனக்கொண்டு, ஒவ்வொரு வரும் தன்னை அறிவுதே கடவுளை அறிவுதாகும். இதற்குரிய நல்வழி மனதை ஈசனுக்குப் பலியாக்கிவிடுவதே.

2 நீ இந்த உலகத்தில் எதை மறந்தாலும் ஆண்டவீன மறப்பதென்பது தன்னையே மறந்ததாகும். தன்னையறியத் தனக்கொரு கேட்டில்லை என்பதும் கண்டு தெரிக.

3 எல்லா உயிர்களிலும் சமபுத்தியும் சுக துக்கங்களில் விருப்பு வெறுப்பின்மையும் உலகில் எப்பெருஞ்சும் தம்மினும் தம்மை எப்பொருளினும் கண்டு சுதா அனந்தானந்தமாகக் களிப்பதே அதிகு உடையார் இலக்கணமென்று தெரிக.

4 எவனுடைய சுதானந்த ஆத்மா கடவுளை நாடித் தீவி ரப்படுகிறதோ அவனுடைய உண்மை உள்ளத்திலுள்ள குற்றங்கள் தீவிரமாய்த் தொலைந்துவிடுகின்றன. அப்போது அவன் அங்கும் இங்கும் அமைவதென்னது எங்கும் நிறைந்த இறைவடி வாகத் தோன்றுவன் என்பதற்கிடையிருக்கிறார்கள்.

5 ஈசனும் ஞானியும் ஒன்றே. இருவர் இடத்திலும் தேகா பிமான்மோ அதைப்பற்றிவரும் மற்றத்தோஷங்களோ ஒரு சிறிதுமில்லை. தன்னை அநுபவ ழர்வமாக உணர்ந்த தத்துவ ஞானி பாரானிப்போல் தேகத்தோடு விளக்கினுலும் உண்மையில் அவன் பிரம்ம சொருபமாகவே அறிவால் தன்னை மதிக்கின்றன. அவ்விதமான ஞானியாகிப் குருவை ஆயிரம் பேர் வழி பட்டாலும் அவனுக்கு குருசிட பாவம் இராது.

6 சிவநேயச் செல்ல! பிறவி என்னும் பெருங் கடலைக் கடக்க வேண்டின் அருட்குரவன் அருள் நோக்கின்ற ஞானம் கிடைக்காது. குருவைத் தெய்வமாகப்பாவிக்கவேண்டும். அவரது ஓருமொழியே நமது மலமொழிக்கும். அவரது அருட்பார் வையின் காரணமாக நமக்கு ஆத்ம ஞானம் பிரகாசிக்கும். அது தீவிர பக்குவனுக்கு சற்குருமுர்த்தியைத் தவிர மாதா பிதா தெய்வங்களில்லை. “அன்றே என்றனவியுமியிரும் உடைமை பெல்லாம்” என்றபடி தனது உடல், பொருள், ஆவிகளையும் பரி பூரணமாக அவரிடம் அர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறார்கள். இத்தகைய பக்குவம்பெற்றவனுக்கு ஞானத்தைப்பற்றிய கவலையேயில்லை. தன்னையும் தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையும் கண்டு பிரம்மமாய் பிறப்புத் தீர்வன என்று அறிக.

திருவாசகப் பெருமை

[கிவப்பிரகாச சுவாமிகள்]

திருவார் பேருந்துறைச் சேழுமலர் குருந்தி
 ணீடில்வா யண்ட நிகரிலா னந்தத்
 தேன்றேக் கேறியுஞ் சேய்யமா னிக்க
 வாசகன் புகன்ற மதுர வாசகம்
 யாவரு மோது மியற்கைத் தாதலிற்
 போற்கல நிகர்க்கும் பூசர் நான்மறை
 மட்கல நிகர்க்கு மதுர வாசக
 மோதின் முத்தி யுறுபயன்
 வேத மோதின் மெய்ப்பய னாமே.

தில்லையப்பன்

[தேசிக விகாபகம் பிள்ளை]

பல்லவி

சோன்ன தேல்லாம் மறந்தாரோ—என்னைச்
 சோதனை சேய்யத் துணிந்தாரோ (சோன்ன)

அதுபல்லவி

சேந்நேற்கழனி குழும் தில்லைப்பதியாரன்று
 கன்னம் குழிய முத்தம் கனிந்து கனிந்தளித்துக் (சோன்ன)

சரணம்

வருவார் வருவாரேன்று நித்தம்—வரும்
 வழிமேல் விழியாய் நின்றேன் தோழி
 ஒருவாரம் ஒருமாதம் ஒருவருஷமும் போச்சே
 ஒருத்தி கிறுக்கி என்றிவ்லூரும் சிரிக்கலாச்சே.

(சோன்ன)

— தூய சிந்தனைக் களுக்கியம் —

【 பூர்ண சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதியவர்கள் நூலிலிருந்து தீரட்டப் பேற்றது 】

46 மதம் என்ற வேடம் பூண்ட கபடமானது கோலைக்கு நிகரான பழி.

47 மதத்தின் பேயரால் உண்டாகும் பிரிவினைகள் கேவிக் கூத்துக்குச் சமம்.

48 குணமென்பது நீ எவ்வாறு இருக்கிறும் என்பதே. கீர்த்தி என்பது உனைனப் பிறர் எவ்வாறு கருதுகின்றனர் என்பதாம்.

49 பரந்த பக்கபலமிருப்பினும் போய்நில்லாது. ஒரு பக்க பலமில்லாவிடினும் உண்மையே நிலைக்கும்.

50 பரமானந்தம் என்னும் வளமான நாட்கேக்குச் செல்ல, தூய்மை என்னும் அனுமதிச் சீட்டுத் தேவை.

51 எக்கருமங்களின் பலன் பிரத்தியக்கமாய் இல்லையோ அவை மொத்தமாக தர்மமெனப்படுகேன்றன.

52 தூய குணம் ஒன்றே நாம் விரும்பி அனியவேண்டிய ஆபரணம்.

53 ஆத்மீக மார்க்கத்திற் செல்வதற்கு பிரம்மச்சர்யம் மிக இன்றியமையாதது.

54 தற்சோதனை, மனத்தைத்தச்சீக்கிரம் தூய்மைப்படுத்துகிறது.

55 கங்கையில் ஒருமுறை ஸ்நானம் செய்வதால் மனிதன் உடனே தூய்மை பெறுகிறுன்.

56 பேற்றேர்களது ஆசியே நமது விலை உயர்ந்த ஆஸ்தி.

57 நம்பிக்கை ஒன்றே கடவுளைக் கண்டுபிடிக்க உதவவது

58 பிறரால் ஏமாற்றப்பட்டவனும் இரு. நீ பிறரை ஏமாற்றுதே.

59 உண்மைஜௌயம் யாதெனில் இந்திரியங்களை அடக்கி யாளுதலே.

60 தேகத்தை ஆன்மாவாக நினைப்பது பூரண அக்ஞானத்தின் காரியம் .

— வழிகாட்டிய தமிழகம் —

[சுதானெந்தர்]

பாரதப் போருக்குப் பிறகு வேத தருமம் நிலை குலைந்தது; வகுப்பு வாதம் வலுத்தது; அறிவொளி மயங்கியது; ஜோலை வேள்வி பெருத்தது. அதை நிறுத்தவே புத்தர் வந்தார் அவர் கடவுளைப்பற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை. அதற்கு அவசிய மில்லை. மகா வீரரும் நேராக சுக்கில தியானத்தால் சித்தனை கும் வழியை உபதேசித்தார். கடவுளைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வில்லை. பின் வந்தவர்கள் கடவுளை மறுத்து நாஸ்தீகம் பேச வதே தொழிலாயினர். மறுபடியும் உலகாயதம் தலை தூக்கி யது. அதைக் கண்டித்துப் பரம்பொருளுண்மையைத் தீவிர மாக உபதேசித்தார் சங்கரர். சைவம், வைணவம், சாக்தம், கௌமாரம், சௌர்யம் முதலிய ஆறு சமபங்களுக்கும் சங்கரர் தோத்திரப் பாடல்கள் செய்தார். அவருக்குப் பிறகு அஹம் பிரம முழக்கம் எழுந்தது. “நானே பிரமமாகும்போது கோயில் குளம், மூர்த்தி எதற்கு? கடவுள் எதற்கு? உலகம் போய், என் றபின் அதைக் கட்டி அழுவானேன்? ஒரு முலையில் நானே நானுக உட்கார்ந்திருப்பதே சுகம்.” என்னும் மாயக் கொள்கை தலைவரித்தாடியது. எழுந்தனர் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் அவர்களே பக்திச் சட்டராத் தூண்டினர்கள். திருத்தொண்டர் ‘ஏல்லாம் சிவமபம்’ என்று உபதேசித்தார்கள். அவர்களாலே தான் இன்று ஆஸ்தீக தருமம் நிலைநிற்கிறது.

உகிற்கு உண்மை வழி காட்டியது, தமிழ் நாடுதான். ஆனால், தமிழின் அருட் செல்வமெல்லாம் குடத்துள் விளக்குப் போல் பத்து ஜில்லாக்களில் தூட்டதுக்கொண்டிருக்கிறது. இனி, நமது அருட் செல்வம் குன்றின்மேல் விளக்காக ஒளிரவேண்டும்.

உகிற்கு, வாழும் வழிகாட்டினர் வள்ளுவர். வள்ளுவர் குறஞும், கண்ணன் கிடையும், உலகெல்லாம் பரவியுள்ளன. எதற்குப் பிரசாரம் அதிகமோ அதையே ஜனங்கள் பின்பற்றுவார். அக்ஞாலம் சமண, பொத்த மதங்களுக்கே பிரசாரம் அதிக மாயிருந்தது. இவை வேத நெறியை விழுங்கி வந்தன. வேதா கமங்கள் இன்று உயிர் வைத்துக்கொண்டிருப்பதே தமிழ் நாட்டில் தொன்றிய திருவடியார்களாலேதான். மாணிக்க வாசகரின்

திருவாசகத்தேன், மாந்தர் உள்ளத்தை அள்ளியது. அப்பர் தேவாரம் சிவக்கனலைத் தூண்டியது. சம்பந்தர் வாக்கு அருளுறதி தந்தது. சங்தரர் செந்தமிழ் அன்பு மனம் பரப்பியது. மூலர் மந்திரம் உள்ள நிவைத் துலக்கியது. சேக்கிழார் பெரிய புராணம் திருநெறி வாழ்வைத் துலக்கியது. பரஞ்சோதி முனிபுராணம் திருநெறி வாழ்வைத் துலக்கியது. அருளாடலைக் காட்டி அன்பர் அன்பைப் பெருக்கியது. பிற்காலம் வந்த பட்டினத் தார், தாயுமானர், வள்ளவார் அணைவரும் சுத்த சிவ சன்மார்க்கத்தை அருட்பாடல்களாகப் பொழுந்தனர். அருணகிரிநாதர் தமது திருப்புகழால் தமிழின் இனிமைக்கு இனிமை சேர்த்தார். இவையெல்லாம் சித்தாந்தத் திருமதைகளேயாம்.

வேதங்கள் எல்லையற்றன. முற்றி லும் பயில ஆயுள்கானது. வியாசர் வேதசாரத்தைப் பிரமசுத்திரமாக அளித்தார். இதுவே வேதாந்த மதங்களின் உயிராயிருக்கிறது. ஆத்மசித்தாந்த சாஸ்திரங்களும் எல்லையற்றன. அவற்றையெல்லாம் திரட்டிச் சிவ ஞான போத்மாக நந்தி தேவர் முனிவருக்கு அருளி னர். இது நமது தமிழ் நாட்டிலேதான் விளக்கம் பெற்றது. அதை உலகிற்கு விளக்கியவர் மேய்கண்டார். அவர் தமிழில் செய்த போத்தத்தொடர்பாட்டிப் பதினைஞ்சு நூல்கள் எழுந்தன. அவையே மேய்கண்ட சாஸ்திரம் என விளங்குகின்றன.

பதிப் போருள் கண்ட பரஞ்சோதி முனிவர்,
கருவிலே திருவுடைக் கண்மணிப் பிள்ளை,
சுவேத வளர்க்குச் சடர் சிவ ஞான
போத்மளித்துப் போருளு முனர்த்திப்
போய்யறு புலவரா மேய்கண்டா ரேணும்
பேயருமளித்துப் பேருமைசேய் தாரே!
நீண்ட காலம் நீட்டையிலிருந்து,
சிவஞான போத சித்தியும் பேற்று,
சத்திய தரிசி தன்னுள்ளே யுணர்ந்த,
ஞானத் தாலே ஞாலம் பயன்பெற,
அருணங்தி முதலிய திருவடியார்கள்
அறியப் புகட்டி அரனடி சேர்ந்தார்.
உந்தியார், சித்தியார், உண்மை விளக்கம்,
சிவப்பிர காசம் திருவருட் பயனும்
சிவஞான பாடியம் இவையினும் பல நூல்
விளங்கு சித்தாந்த விளக்கேன விளங்கும்
சிவஞான போதத் தேளிலிது வாமே!

[சிவகிரிப்படலம்—ஞானேபதேசப் படலம்]

நூனப்பாலுண்டு நன்னெறி காட்டிய — பிள்ளையார் —

[பிரம்மசாரி சோமங்தரம்)

பிள்ளையாருடைய திருப் பாடலையும் தொணியப்பர் காட்சி கொடுத்த அதிசயத்தையும் அறிந்து சொழிப் பதியிலுள்ள சிவ னடியார் யாவரும் சிவபாத இருதயருக்கு முருகனே பிள்ளையாக வந்தனரென்று புகழ்மாலை சூட்டி உருகினர்கள். சம்பந்தர் தொழுத திருக்கோயிலிலிட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவராய் பிள்ளையாரை கறுமணம் கம்மும் நாண்மலரை வண்டினங்கள் சூழ்வது போல் நெருங்கினர். திருத்தொணிபுரத்தில் வாழ்கின்ற அடியார் யாவரும் பிள்ளையாரை நேரே கண்டு போற்றத் தொடங்கினர். காழியர் தவமே கலைஞரானத்து ஆழிய கடலே அதனிடை அமுதே என்று ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக வியந்து போற்றி வணங்கினர். பின் சிவபாத இருதயர் தெய்வங்களை சொருபியாகிய பிள்ளையைத் தம் திருக்கரங்களால் தூக்கி தோலின்மேல் எற்றி வைத்துக் கோபுர வாயிலிலிட்டு சொழி வீதியில் திருத்தொண்டர் கூட்டங்கள் பின்தொடரத் தமது மாளிகைக்குச் சென்றுர்.

உவரையில்லாக கலைஞரானம் என்றது வேத சிவாகமங்கள். இவை சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டையைப் பெற்றவராலும் முதன்மையாகக் கேட்கப் படுதலின் அவற்றைப் பொற்கின்ன மென்னும் வேத சிவாகமங்களை குருமுகமாய்க் கேட்டபின்னர் அவற்றின் பொருளாச் சிந்திக்கத் தலைப்படுங்காலத்து அதனால் அறியப்படுவது பதிபசபாசமென்னும் முப்பாலேயாகவின் அவற்றைப் பாலென்றும் அம்முப்பாலையும் ஜெந்திரிபற உணர்ந்து அவற்றின் பயனை மெய்ஞ்ஞானத்தேற்றலே மற்றும் ஆண்மாக்கள்து அறிவின்கண் கலங்கு வெளிப்படுவதாகவின் அதனை ஊட்டியென்றும் அதை உண்டபின்னர், அவ்வாருள் நூனம் மனதைச் சிவனடியையே சிந்திப்பதிலும், காயத்தால் வணங்குவதிலும் அயராது நிற்கச் செய்வதாகிய திருவைப் பெருக்குமாகலான்

அத்திருவையே பெருக்கி தமிழ்மாழியாப் விளங்கும் வேதத் தைப் பொழிந்தனரென்றும் உள்ள உண்மைக் கருத்தைக் காண்க.

“தோடுடைய செவியன்” என்னும் தேவாரத்தில் நாயனார் போதித்துள்ள சில உட்கருத்தைக் கற்று ஆராய்வோம். “விடையேறி, மதி சூடி, சுடலைப் பொடி பூசி, உள்ளங்கவர் கள்வன், அருள் செப்த என்பன முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருள்புரிதல் ஆக சிவபெருமானுக்குரிய ஐங்கொடூதாழில்களையும் குறிப்பதைக் காண்க. உள்ளும்.....கள்வன், என்பது :— என் மனத்தை யான் அறியாமல் கவர்ந்துகொண்டதால் உனக்கு அது உடையமாக, எனக்கு என ஒரு செயலும் இல்லாமல் நீ ஆட்டுவிக்கிறபடி ஆகும், ஒரு கருவியாக இருப்பவன் என்றவாறு உள்ளம் ஜீவ போதத்தைக் குறிப்பதாகவின் அதை யொழித்துச் சிவபோதத்தைத் தந்தருளியவன் என்பது ‘சிவபோதம் குன்றினால் சிவபோதம் தலையெடுக்கும்’

இப்பதிகத்தில் இன்னுமொரு தேவாரத்தில் “வளைசோர்” என்றும் நாயனார் கூறுதலின் தம்மைத் தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவரங்கவும் கருதிப் பத்தி மிகுஞ்ச காதல் மேலீட்டி வூல் பாடுவதாகும்.

தவறு செய்யினும் ஆண்மாக்கள் தமது திருவுடியை வந்தடைவரோல், அவர்களுக்குச் சிவபெருமான் அநுக்கிரகம் செய்வாரென்பதை விளக்கும் பொருட்டு, மதியாத இராவணன் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலயங்கிரியை எடுத்தபோது அந்த வளியைத் தந்த திருவுடியின் பெருவிரலாலேபே கிறிதேயுன்றிஅவன் தோள்வலி இழங்குபோம்படி செய்தபோது உடனே இராவணன் சிவனைப்போற்றி அவர்கேல் சாம வேதத்தை இசையுடன் பாடி இறைவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தமையால் மீளவும் அவனுக்கு ஆயுளாகிய நாளும் வீரவாளும் தந்து அநுக்கிரகஞ் செய்தருளினார் என்று சிவபெருமானின் கருணையை [“வியரிலகு வரை புந்திய தோள்களை வீரம் விளைவித்த, உயரிலங்கையரையன் வளி செற்றென் துள்ளங்கவர் கள்வன்”] என்று தொடங்கும் எட்டாவது தேவாரத்தில் உணர்த்தியுள்ளார்.

எல்லாவகைப் பட்ட சிறப்பினரெனினும் அன்போடு தம் மைப் பூவாலும் நீராலும் வழிப்பட்டவர்களுக்கே சிவபெருமான்

திருவருள் செய்வது என்று எண்ணுதவராய்த் திருமாலும், பிரம
னும் குற்றம் பொருந்தின மனத்தினால் பிரமத் தன்மையை அறி
யாது மயங்கிய மயக்கத்தினால் இழிந்த பிறப்பாகிய பன்றியும்
அன்னப்பறவையுமாய் அடியையும் முடியையும் தேடிக் காலுங்
தன்மையை அடையாதவர்களாகிப் பின் அஞ்செழுத்தைத்
துதித்தே அருள்பெற்றூர்கள் என்ற உயர்ந்த உண்மையை,

“ தாணுதல் செய்நிறை காணிய மாலோடு தண்டா மரையானும்,
நீணுதல் செய் தோழியங் நிமிர்ந்தானேன
உள்ளங் கவர் கள்வன் ”

என்று தொடங்கும் ஒன்பதாவது பாசரத்திலும் பொதிந்துள்
ளார்.

ஒரு நெறிய மனம் வைத்து உணர் ஞான சம்பந்தன் உணை
செய்த திருநெறிய தமிழ் எனவும், அத்தமிழ் வேதத்தை உணர
வல்லார் இருங்கின்றியும் தீர்க்கொழிந்து எளிதிற் பேரின்ப முறுவர்
என்பதை,

“ அரு நேறிய மறை வல்ல முனியகன்
போய்கை யலர் மேய,
பேரு நேறிய பிரமாபுரம் மேவிய
பேம்மானிவன்றன்னை
ஒரு நேறிய மனம் வைத்துணர் ஞான
சம்பந்தன் உரை செய்த
திரு நேறிய தமிழ் வல்லவர் தோல்வினை
தீர்தல் எளிதாமே.”

—என்னும் பதிக ஈற்றில் காட்டியுள்ளார்.

ஒஷே மதமும், மாருத அங்கும் கொஞ்சமேனும் சலிக்காத
திடபக்கியும் இறைவனையடைய அவாவி நிற்கும் அடியார்களுக்கு
வேண்டுமென்பதை தம் திருப்பாடல்களால் பிள்ளையார் ஆன்
மாக்களுக்குப் போதித்துள்ளார். ஆன்மாக்களெல்லாம் அன்
பினால் அழுது இறைவனைப்பெற அழுது காட்டினுரென அறியக்
கிடக்கிறது. தேடுகிறவனுக்கே பொருள் கிடைக்கும், ஈசவர
னுக்காக அழுபவன்தான் அவனைக் காண்பான். எவனிடம்
அருட் தாகம் அதிகமாக இருக்கிறதோ அவன் வெகு சீக்கிரத்
தில் ஈசவரனைக் காண்பான்.

[தொடரும்]

“சைவக்கிரியை விளக்கமும் — — ஆசிரமவாழுக்கமும்”

[*. P. ஷண்முக சுந்தர சுர்மா, டிக்கோயா.]

பிரமச்சரியத்துவமானது நான்கு வருணத்து மாணக்கர்க்கு கும் செளளகர்மம் (குடுமி வைத்தல்) வித்தியாரம்பம் ஆகிய இரண்டும் செய்தபின்பே உண்டாவதாகும். இவர்களுக்கு இதன் பின் உபநயனம் (பூனூல் தரித்தல்) செய்யவேண்டும். உபநயன் காலத்தில் சமய தீட்சையும் காயத்திரி மந்திரோபதேசமும் ஆசாரியரால் செய்துவைக்கப்படும். இது பிராமணானுக்கு எட்டாம் வயதிலும் வைசியருக்கு பன்னிரண்டாம் வயதிலும் உபநயனஞ் செய்தல்வேண்டும். சூத்திரருக்கு உபநயனக்கிரியை கள்ளமட்டும் சமய தீட்சையோடியைந்துளதால் பூனூல் தரிப்ப தில்லை. (இவற்றின் விபரமான விளக்கம் தனியாக வரும்) இன்னும் விசேஷமாக இக்கிரியைபை பரம்ம தேவஜை விரும்பும் பிராமணானுக்கு ஐந்தாம் வயதிலும், தைரியத்தை விரும்பும் கூத்துக்கிரியானுக்கு ஆறும் வயதிலும், செல்வப்பேற்றை விரும்பும் வைசியானுக்கு எட்டாவது வயதிலும் உபநயனஞ் செய்தல் வேண்டும். இக்காலங்களில் இக்கிரியை செய்வதற்கு இபலாது தடை கள் சம்பவித்தால்,

பிராமணானுக்கு பதினாறு வயதுவரையிலும், கூத்துக்கிரியானுக்கு இருபத்து இரண்டு வயது வரையிலும், வைசியானுக்கு இருபத்து நான்கு வயதுவரையிலும் உபநயனஞ் செப்யலாமென் பது சைவசாஸ்திரங்களிற் கானும் முடிபு. இங்கனம் குறிக்கப்பட்டுள்ள காலவரம்பு கடந்துவிட்டால் இவர்கள் சைவசமய நீதி கெறி தவறியவர்களாகி சமய தீட்சை காயத்திரி மந்திர செப்ம் உபநயனமாகியன பெறுதற்கு உரிமையற்றவர்களென்றும். இவர்களைச் சமயப் பிராஷ்டர்களென்றும், இவர்களுக்குச் சமய சாஸ்திரங்களைக் கற்பதற்கோ சமய விஷயங்களில் பங்குகொள்வதற்கோ, சமய விஷயமான கிரியைகளைப்பற்றியோ, அதுஷ்டான முறைகளைப்பற்றியோ, பேசவோ, எழுதவோ, தருக்கவாதஞ் செய்யவோ அருகத்தையில்லையென்றும், இவர்கள் மேற்கூறிய விஷயங்களைப்பற்றியோ.

களைச் செய்தால் பெருங்னொடி நாகிய நரகத் துன்பத்தை அதுப விக்க நேரிடும் என சைவசமய நூல்களாகவுள்ள இறைவனருள் வாக்குகள் வலியுறுத்துகின்றன. சைவசித்தாந்த நூல்களுள் ஒன்றுகிய சித்தியாரும், “அருளினால் உரைத்த நூலின் வழி வராத்தண்மன்ற செய்யி, ஸிருஞ்சாரியத் துன்பத்திட்டிரும் பாவங் தீர்ப்பான்.” எனக் கூறியருளுகின்றது. ஒன்வைப்பிராட்டியும் “பருவத்தே பயிர் செய்” எனக் கூறியருளியதும் இதற் கொக்கும்.

சைவக் குலத்திற் பிறந்தோன் சமய தீட்சைபெற்ற பின்பே சைவனெனக் கூறுங் தகுதியுடையவனுவான். சமய தீட்சை பெற்றதும், சிவத்தினதருட் பொலிவுதானே வந்தடையும். சிவத் துவமடைவதற்கு முதற்படியாயுள்ளது சமய தீட்சையாகும். இத்துணைப் பெருமை மிக்க சமய தீட்சையைப் பெறுது. சைவன் என்று சொல்லிக்கொள்வதாலோ சிவகின்னங்களைமட்டும் அனிவதாலோ சைவனுகினிடமுடியாது. சிவத் துவமடைய முடியாது. சமய தீட்சைபெறுது வேடப்பொலிவைமட்டும் அது சரித்துச் சைவர்களென்று கூறிக்கொள்வதானது “கானமயிலாடக் கண்ட வான்கோழி தன் சிறகை - விரித்தாடினதற்கொப்பாகும்.” ஏனெனில் அகத்தூய்மை கொடுப்பது காயத்திரி மங்கிர சேபமாகும். (ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர செபம்) சமய தீட்சை பெற்று வேலேயே காயத்திரி செப செய்ப அருந்ததபுண்டாகும். இது ஒன்று ஆத்ம சுத்தியுண்டாகும். ஆத்ம சுத்தியுடையவனிடத்திலேயே சிவப்பொலிவு வக்தடையும்.

அகத்தூய்மை பெறுவதற்கு மந்திர ஜெபத்தையும் புறத் தூய்மை பெறுவதற்கு திருவெண்ணீற்றையும் இறைவன் ஒருங்கே எமக்கருளியுள்ளதால், நாங்கள் ஒன்றைவிட்டொன் றைப்பற்றினாலும்மட்டும் போதாது. எம்மைப் பீடித்துள்ள மும் மலங்களையும் நீக்கக்கொள்வதற்காகவே, விழுதி, ருத்திராக்கம் காயத்திரி மந்திர ஜெபம் ஆகிய மூன்றையும் இறைவன் எமக்கருளியுள்ளார். (இவற்றின் விபரமான தத்துவார்த்த விளக்கங்களை இன்னேரிடத்தில் காணலாம்.)

(தொடரும்)

கர்ம யோகம்

தென்னூப்பிரிக்கா டப்ஸன், திரு ச. மு. பிள்ளை

[லோகமான்ய தீலகர் எழுதிய கட்டுரையின் மோழி பேயர்ப்பு]

கர்மயோகத்தைப்பற்றி இன்று நான் உபதேசிக்க வந்தது ஒர் நவீன கொள்கையை அல்ல, கர்ம யோகத்தின் நியதிகள் இன்றே தேற்றே புதியதாக எவ்வாலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை யுமன்று. இந்தியாவைப்பற்றிய ஞானம் மிகவிகப் பழமையானது. இதனை அனுபவ பூர்வமாக உபகரித்து முதன் முதலாக நிலை நாட்டினவர் பூரி கண்ணபிரரன் எனக் கூறவுமியலாது. இங்கியர் செல்வ சிம்மா தனத்தில் கீர்த்தியிடுன் விற்றிருந்த அநாதி காலங் துவங்கி இக்கர்மயோகமென்பது வழிவழியாக நமது பிதுர் ராஜ்ஜிபம் பெருந்தனமாக இன்றுவரைவந்துள்ளது. ஆனால் சாஸ்திரத்தின் அதிமுக்கிய தத்துவங்கள், நேரமுகமான காரிய நிகழ்ச்சி, சுயநலமற்ற அமைதி வாழ்க்கை ஆகியவற்றிலிருந்து கடைக்கெடுத்த அமிர்த திரட்சியே இக்கர்மயோகம் அல்லது வினைச்சட்டமாகும். இச்சர்வ சம்மத நியதிகளுக்கிணங்கத் தனது வாழ்க்கையைப் படுத்துவதேன் மனிதன் அடைய விகும் பும் மகோன்னத நிலையை அடைகிறுன்.

சாமரத்திய ஊக்கங்களோடு ஒருவன் தனது கடமையைச் செய்வானுயின் பின்தொடர்ந்து இயற்கையாக சுயராஜ்யம் மலரு கிறது. சுயராஜ்யத்திற்காகக் கர்ப்பயோகி பாடுபடுகிறுன்; தியானியும் ஞானியும் அதனை யாகிக்கின்றனர். எனவே அனைவரும் விரும்பும் இச்சுயராஜ்யமென்பதென்ன? தன்னித்தானே நம்பி, தன் நுடைய சர்வ சக்திகளையும் தொட்டி, அவற்றைத் தன்னுடைய வாழ்க்கையாக—ஜீவிபமாக—பரிணாமிக்கச் செய்வதே இச்சுயராஜ்யமென்பதாகும். இம்மை, அம்மை ஆகிய இரு உலகிலும் இச்சுக்காலை உண்டு. பண்டை சூத்திரிய மன்னரின் செங்கோலின் கீழ் மக்கள் இத்தகைய சுகவாழ்வை—சுயராஜ்யத்தை அனுபவித்து வந்ததைக் கண்கூடாகக் கண்ட பின்னரே இக்காரிய விதிகளை ஏற்படுத்திய மகான்கள் நாட்டைவிட்டுக் கானகஞ் சென்றனர். “இவ்வாலகில் சுபராஜ்ஜியத்தைக் கண்கூடாக அனுபவியாதவருக்குப் பரிசாக அடுத்த உலகில் சுயராஜ்ய (முத்தி) இன்

பம் கண்டிப்பாக வாய்க்காது என்பதே எனது கொள்கை—உறுதியான நம்பிக்கை;” வாழ்க்கையின் முடிவு சமாதி நிலைமாத்திரமல்ல” என்பதை நன்குணர்ந்த நமது பூர்வீகரின் துணிபும் இதுவேயாகும்.

சமையைப் பிறர்மீதறிந்துவிட்டு, கைகட்டி வாளாவிருக்கும் சோம்பேறிக்குக் கடவுள் உதவி செய்வாரென ஒருவரும் எதிர்பார்க்க வேண்டாம். செயலற்ற பேடியர்க்குக் கடவுள் உதவுவது என்றுமில்லை. தன்னைத்தானே உயர்த்தவேண்டிய காரியங்கள் அனைத்தும் ஒருவன் தளராது செய்துவரவேண்டும் அதன் பிறகே ஈசனது உதவியை எதிர்பார்க்கலாம். அவனும் உதவிபுரிவான். நமது உழைப்பின் பயனை நாமே துயக்கலாமென்ற பேராசையும் கொள்ளலாகாது. இதுமிக எளிய காரியமுமல்ல. ஆகையால் நம்மாலியன்றதை நாம் செய்வோம். அதன் பலனை எதிர்கால சந்ததியார் அனுபவிக்கட்டும். இன்று நாம் சுவைத்தானங்கிருக்கும் மாம்பழங்கள் நாம் நட்ட கன்றினிருந்து உண்டானவையல்லவென்பதை ஞாபகமூட்டுகிறேன். நமதுழைப்பின் பலரபலன்களை நமது குழந்தைகளுக்கும் அவர் சந்ததியாருக்கும் விட்டுவிடுவோம். நமது கடன் பாடுபட்டுப் பணி செய்து கிடப்பதே. எனவே பிற்கால சந்ததியாரின் வசையைப் பெறுத வழியில் நாமின்று தளராது பாடுபடுவோம். “செய்கை—செய்கை என்பதொன்றே நடது இன்றைய லக்ஷ்யமாக இருக்கவேண்டும்.” அச்செய்கையும் நன்றாலேகிக்கப்பட்டதாயும் சுயநல விழுமற்றதாயும் இருந்தல் அவசியம். அரசன் யார் என்பதைப்பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டுவதில்லை. இயன்ற வழிகளி லெல்லாம் நம்மை நாம் உயர்த்திக்கொள்ளப்போதுமான சதங்கிரம் இருந்தால் போதுமானது.

தர்மம் என்பது, லெக்கீ பாரமார்த்திகப் பெரு நிலைய அடையச் செய்யும். இத்தர்மத்தைத்தான் கர்மயோகம் நமக்கு கூறுகிறதேயொழிய பிறிதல்ல. சுயராஜ்யத்தை நாம் தீவிரமாக வேண்டியதேன்? அதே முடிவான லக்ஷி பமென்று? இல்லை; இல்லை. ஆனால், நமது எதிர்கால மகோன்னத நிலைக்கு இச்செயாஜ்பமோர் அத்திவாசமாகுமென்ற காரணங்கொண்டே இதைன் வற்புறுத்தினோம். ஆங்கில வாடையோ கூடாதென்பது சுயராஜ்யத்தின் கருத்தன்று. ஆனால் உலகிலுள்ள பிறதேசத்த

ரைப்போல தேசுபக்தியும் தன் மதிப்பும் வாய்ந்தவராய் இந்தி யருமிருக்க வேண்டுமென்பதே இதன் நோக்கமாகும். “வாயற்ற பிராணிகளைப்போல் ஒட்டப்படுவதை” நாம் தகையவேண்டும். பஞ்சக் கொடுமையால் இந்தியர் நெளியும்போது பிற தேசத் தாரே அவரைக் காப்பாற்ற வேரிடுகிறது. பொருமைப் படக் கூடிய நிலை இது வஸ்ல். நமக்காக ஒவ்வொரு காரியத்தையும் பிறர் செய்தலென்பது நமக்குப் பெருமையுமல்ல; ஸாபங் தரு வதுமாகாது. கடவுள் தன துள்ள தகை வெளியிட்டுளார். தன ணைத்தானே உயர்த்த வேண்டுமென்ற பிறரால் எவ்வையும்உயர்த்த முடியாதென்பதை அழுத்தபாக விதித்துள்ளான். அனைத்தும் நமது கையிலேயே இருக்கிறது. “உலகில் ஒன்றுமில்லை” என கர்ம யோக கூறவில்லை. ஆனால், உனது காரியங்கள் நிஷ்காம்ய கர்மமாகவும் சுயங்கலப்பற்றின்றியும், காம குரோதாதிகளால் தூண்டப்படாததாக இருக்கவேண்டுமென்றே அது அழுத்தி அழுத்திக் கூறுகிறது. இதுதான் அனுபவ வேதாந்தத்தின் அழுத்திக் கூறுகிறது.

உண்மைத் திறவுகோலாகும். ஆனால், கலக்கத்தில் இவ் வயர் நோக்கை மறந்துவிடுகின்றன. இது அடாது.

சுயராஜ்யத்தை எதிர்க்க அருத்தமற்ற தடைகளைப் பலர் அனுபவ அரசியலில் புகுத்திக் கலங்குகின்றனர். “பெரும் பான்மையோர் படியாதவர்” என்பது அம்முட்டுக் கட்டைகளில் ஒன்று. ஆனால், இது நமது வழியில் தடையாக நிற்கவிடலாகா தென்பதே எனது நினைவு. கடவுளைப்பற்றிய அற்பஞானமும் எப்படி மக்களைச் சாதாரணமாக நல்வாழ்க்கையிலீடுபடுத்தி வரு கிறதோ, அதேபோல சுயராஜ்யத்தைக் குறித்த பொதுஞானம் நமது மக்களுக்கு கிறித்தவு இருந்தாலும் நமது காரியத்திற்குப் போதுமானது. திறம்பட தனது காரியங்களைச் செய்வவர் பலர் படியாதவராயிருக்கலாம் — இருக்கிறார்கள். இச்காரணங் கொண்டே அவர் புத்தியற்ற மூடராகார். படித்த மேதாவிக்குச் சமமான புத்திக்கூர்மை இவரிடத்துமிருக்கிறது. இவர்கள் தாம் குழியிருக்கும் கிராமத்தைப் பொறுத்த விவகாரங்களை அறிந்திருப்பார்களானால், பாந்த சுயராஜ்ய தத்துவத்தையறிய கஷ்ட மிராது. “படியாதவர்” என்ற கரணத்தால் உள் நாட்டுச் சட்டங்கள் இவரை கட்டுப்படுத்தாமலில்லை; தண்டியாமலில்லை. அப்படியிருக்க இயற்கை நியதியான சுபாராஜ்ய விதிகளுக்குமாத்திராம் இவரேன் விலக்கப்பட வேண்டுமென்ற காரணம் புலப்பட வில்லை. - படியாதவரும் நமது சோதரரே. நமக்குரிய வேட்கை யும் உரிமையும் அவர்களுக்கும் உண்டு. ஆகையால் படியாத வரைத் தட்டி விழிக்கச் செய்வதே படித்தவரின் முதற் கடமை யாகும்.

அடியார்கள் மகிமை

[மெள்ள சாது]

பல்லவி

அடியார் களானந்தம் தானே—ஆனந்த
அற்புத அருஞ் சேல்வங் தேனே

(அ)

அனுபல்லவி

ஆன்ம ஜோதியுட் ஜோதி யுள்ளன்புருவின்ப—அருள்
ஆனந்த நின்னமு தின்புறவாரேந்றும்

(அ)

சரணம்

அம்மையு மப்பனுமருங் கருணையென்பார்—அவர்
அன்பேனு நன்மலரள்ளிச் சோரிவார்
அன்பார்கள் நேசமே ஆதரவுள்ளார்—அவர்
அடியார் பணியினுலானந்தம் பேறவார்

(அ)

ஆன்டவனேன்றே அடிபணிவார்—அவர்
ஆன்டவனாடியார் அடியார்க்கு மடியார்
ஆய்ந்தாய்ந்து நோக்கு மிருதயமுள்ளார்—அவர்
ஆன்ம விசார மடைந்திருப்பார்.

(அ)

இலைத்தோர்க் கேல்லாமிரக்க முள்ளார்—அவர்
இலையோர்க் கிலைய இன்பமுள்ளார்
இன்பமாந்தேங்கு மிருதயமுள்ளார்—அவர்
இலக்கண வெளிப்பு இன்பமுள்ளார்

(அ)

ஸஸ்வரனேன்ற நற்கருணையுள்ளார்—அவர்
ஸஸ்வரி கடாட்ச மிரக்கமுள்ளார்.
ஸவாரிரங்கு வாரிருதயமுள்ளார்—அவர்
ஸகன்திருவடி சரணடைவார்

(அ)

உச்சிக்கு நேரே கிழக்கேன்பார்—அவர்
உதபமாக வெளி யோளிர் என்பார்.
உச்சித நற்கிரியை யுசித மென்பார்—அவர்
உற்றுதற்கு அற்றதறிவார்.

(அ)

மாணிக்க வாசகர்

குலசை, திரு . வீர சிவம்

நமச்சிவாய வாஅழக நாதன்றுள் வாழ்க
இமைப் போழுதும் என்னெஞ்சின் நிங்காதான் தாள்

.....
சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கீச்
சிந்தை மகிழுச் சிவபுராணங் தன்னை
முந்தை விலைனமுழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்

[சிவ புராணம்]

சைவ சமய ஆசிரியருள் ஒருவர் மாணிக்க வாசகர். முத்த மிழும், முத்தும் கொழி குக்கும் பழும் பெரும் நாடாகிய பாண்டிய நாட்டிலே திருவாதலூரிலே சைவமும் தமிழும் சிறந்து விளங்கத் தோன்றினார். திருவாதலூர் என்பது அவர் தம் திருப் பெயராகும்.

கல்வி, ஒழுக்கம், பண்பாடு ஆகிய சிறப்பெயல்களால் விளங்கிய அவரது ஒளி எங்கும் பரவியது. பாண்டியன் அவரை மதுரைக்கு அழைத்து, தென்னவன் பிரசராராய் என்ற பட்டமும் உவங்களித்து தனது முதல் அமைச்சராக ஆக்கிக்கொண்டான்.

ஆட்கியை ஏற்று, ஆண்மை (ஆரூந்தன்மை) பொலிய கல்லாட்சி திறம்பட நடத்தினார். இருந்தும், அன்றாரது உள்ளம் வேறொன்றை நாடியது. களவு நிலையிலுள்ள தலைவி, தன் வீட்டில் இருந்தாலும், பிறர் அறியாது; தன் தலைவனையே நாடுவதுபோல் திருவாதலூரும் நனக்குக் குரு மொழி அருநூம் ஓர் குருவை நாடினார்.

அரேபிய நாட்டிலிருந்து நல்ல குதிரைகள் வந்ததைக் கேட்ட அரசனது ஆட்கள், பாண்டியனிடம் சென்று, செய்தி உரைத்து, புதுக் குதிரைகள் வாங்கவேண்டுமென்று விண்ணப் பித்தனர். பாண்டியனும், முதலமைச்சரிடம் திறைசேரியிலிருந்து வேண்டும் பொருள் எடுத்துச் சென்று, நல்ல குதிரைகளை வாங்கிவரும்படி பணித்தான்.

அவ்வண்ணமே ஆயத்தமாகி, மதுரைப் பெருமானை வழி பட்டுச் சென்றார்.

திருப்பெருந்துறை நண்ணாலும், தன்னை மறந்தார். இவரை ஆட்கொள்ளவே திருவளங்கொண்ட அண்ணல் ஓர் குருந்த மாத சுடியில் வீற்றிருந்தருளினார். சிவிகையினின்றும் இழிந்து, காங்கம் கண்ட இரும்புபோல, ஒடினார், வீழ்ந்தார். “தலைப் பட்டார் தலைவன் தானே.”

திருவாசகத் தேனும் திருக்கோவையாரும் அவரது பலர் வாயினின்றும் பிறந்தன. மனியினது ஒசையும் ஒலியும் பொருங் திய சிவப்பாடல்கள் பொங்கி வந்து பெருக்கெடுத்தன. அதனால் மாணிக்க வாசகர் என்ற பெயரை இறைவனே அளித்து அருளினான். கொண்டுபோன பொருட் குவியல்களைக்கொண்டு கோவில் கட்டசெய்தார். ஆட்சியாளர் ‘அடிமையானார்?’ உடன் வந்தோர் உண்மையை உணர்ந்துகொள்ளமுடியவில்லை. இவரை பித்தன் பேயன் என மயங்கி, அரசனிடம் நிகழ்ந்ததைக் கூறி னர். பாண்டியன் ஒலைபோக்கினன்.

ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள்வருமென்று தன் ஆண்டான் குறிப்புப்படி, கூறி அனுப்பினார்.

சொன்னது “பொய்” (நிலையில்லாதது) ‘குதிரை தூக்கிப் போட்டதுமல்லாமல், குழியும் பறித்தது’ என்றபடி, தனது பணத்தைப் “பாழுக்கியதுமல்லாமல்,” பொய்யும் புகன்றுரோ, என வெசுண்டு, ஒறுக்கும்படி கட்டளை இட்டான்.

திருவாதழூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். திருவருளை நினைத்தார்.

நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கி, நாதனே கொண்டுவந்தான். பாண்டியனிடம் ஒப்படைத்தான். மன்னன் மகிழ்ந்தான். மந்திரியாரிடம் தான் நடந்தது தவறு என உணர்ந்தான்.

இரவும் வந்தது. இருஞும் கவிந்து குழ்ந்தது. மாயப் பரிகள் நரிகளாயின. முன்னிருந்த குதிரைகளைத் தங்களுக்கு விருந்தாக்கி விட்டு, “ ஊரையும் அல்லோகல்லோலப்படுத்தி விட்டுத் தங்களது இருப்பிடத்துக்கே ஒடிவிட்டன. அரசன் வெசுண்டு, தண்டிக்க ஆணையிட்டான். தண்டக்காரர், கழுதைக் குப் பொதி ஏற்றுகிற வெயிலில், மாணிக்க வாசகர் முதுகில் கல் ஏற்றி நையப் புடைத்தனர். நன்மை வந்தாலும் திருவருள், தீமை குறுக்கிட்டாலும் திருவருள் என உணர்ந்து மகிழ்தலும் மனமடிதலுமில்லாத அவரா அழுங்குவார்?

திருவருளையே நினைத்தார் :—

“அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் குன்றே அனையாய் எனை ஆட்கோண்டபோதே கோண்டிலையோ இன்றோர் இடையூறு எனக்கு உண்டோ? என்தோள் முக்கண் [எம்மானே

நன்றே சேய்வாய் பிழைசேய்வாய் நானே திதற்கு நாயகமே.”

—என அரந்தினர். அழுதார்.

அல்லல் தீர்க்கும் மருந்தாகிய ஆண்டவன் சும்மாயிருக்குமா? வையை பெருகிற்று. கரைகள் உடைந்தன. பாண்டியன் மாணிக்க வாசகரை விடுதலை செய்தான். கரையை அடைக்க ஆணையிட்டான். பிட்டு வாணிச்சியாகிய வந்தி சிவன்டி மறவாச சிந்தையள் “சேர்ந்தறியாக்கையான்” அவருக்காகக் கூலியா வாக ஆனன். அவள் கையினால் இட்ட உதிர்க்கு பிட்டுண்டான். பிரம்படியும்பட்டான். கரையை அடைத்தான். பாண்டியனைக் ‘கரை’ ஏற்றினான். வக்தவர் அரானே என ஒர்ந்து, அரசன் மாணிக்கவாசகர் பெருமையை உரைந்தான். விடுதலையித்தான்.

திருத்தலங்கள் சென்றார். திருவாசகத்தேனைப் பொழிந்தார். சிதம்பராத்தில் திரு அருட்துளைகொண்டு வாதுக்கு வந்த புத்தரை வென்றார். மீண்டும் சைவம் துலங்கிடச் செய்தார். இலங்கையிருந்து சென்றிருந்த ஊழைப் பெண்ணைப் பேச வைத்து, திருச்சாழல் பாடினார்.

சிதம்பராத்தில் ஆவர் தங்கியிருந்தபோது ஒரு நாள் சிற்றம் பலமுடையார் தன் கையாலே. மாணிக்க வாசகர் திருவாசகம் சொல்லக் கேட்டு, எழுதி, “சிற்றம்பலமுடையார்” எனக் கைச் சாத்துமிட்டு, பொன்னம்பலத்துத் திருக்களிற்றுப்படி மருங்கில் வைத்துவிட்டார்.

இந்த நிகழ்ச்சியை ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை மனைஞ்மனை யத்தில் அழுகுற எழுதுகிறார்.

“கடையூழி வருந் தனிமை கழிக்க அன்றே அம்பலத்தில் உடையார் உன் வாசகத்தில் ஒரு பிரதி கருதினனே.”

தில்லை மூவாயிரவரும் நிருவாசக ஏட்டைக் கண்டு பெரு மகிழ்வுகொண்டு பொருள் தெரிய விழைந்தனர், கூத்தப்பெரு மான் மாணிக்க வாசகரைச் சுட்டினர்.

மாணிக்க வாசகர் இறைவன் திரு அருட் செயலை வியங்கு பொன்னம்பலம் வந்து எழுந்தருளியிருக்க பெரு மானைப் “பொருள் ஈதோ!” என்று காட்டி, இறைவலேடு இரண்டறக்கலங்தனர்.

திரு வாசகம் தொல்லை இரும் பிறவிச்சூழம் தலையை நீக்கும். அல்லல் அறுக்கும். ஆந்தமாக்கும். எல்லை மருவா வெறியனிக்கும்.

திருவாசகம் வாழ்க! மாணிக்கவாசகர் வேல்க!!

“மாணிக்கவாசகரின் அருள் வாசக விளக்கம்”

[சர்மா]

“தோல்லையிரும் பிறவிச் துழுந்தீனா நீக்கி
யல்லவறுத்தான்நுத்தமாக்கியதே—யெல்லை
மருவா நேறியளிக்கும் வாத லூரேங் கோன்
திருவாசகமேன்னுந்தேன்.”

—மனிவாசகரின் அருள் வாசகங்கள் யாவும் தமிழ் வேத முடிபாகியவுபநிடதங்களென்று முதுணர்ந்தோர் பலராலும் போற்றப்பட்டுவரும் திருவருள் நிறைந்த பொக்கிஷமாகும். இதனை மனிவாசக சுவாமிகள் சிவபுராணம் தொடக்கமாகவும் அச்சோபபதிகமீருகவும் பாடியருளியுள்ளார். இத்திருவாசக நூலிலே பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூப்பொருளிலக்கணங்களும் பொழிந்துள்ளன. ஆகவே, பேரின்ப நுகர்வோர்க்கு இன்றியமையாத துணையாகவும், வழிகாட்டியாகவும், இத்திருவாசகம் பயன்படுபவதாலும், சுவாமிகளின் ஞாபகத்தைக் குறித்த திருநாள் எதிர்வருதலாலும், நாங்கள் அன்னையின் அருள் வாசகங்களை விளக்கிக்கொண்டு, சுவாமிகளின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்ற எம்மனையின் இம்மை மறுமையின் பங்கட்கு வழிகாண்போமாக.

1 பதியைச் சிந்திப்போம் : சுவாமி கூறுகிறார்.

“வானுகீ மண்ணுகீ வளியாகியோளியாகி
ஹானுகீ யுபிராகீ யுண்மையுமாயின்மையுமாய்க்
கோனுகீயானேன தேன்ற வரவரைக் கூத்தாட்டு.
வானுகீ நின்றுயை யேன் சோல்லி வாழ்த்துவனே.”

2 பசு (ஆன்மா)வைச் சிந்திப்போம் :

“ஆமாறுன்றிருவடிக்கே யகங்குழழையேனன் புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமான் நின்றிருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறேவிரைகின்றேன் சுதராலே சார்வானே.”

அதாவது : அறிஞர் அறிவுக்குப் புலப்படுவோனே, உன்திருவடிக்கு ஆளாகும்படி அகங்குழழதல் முதலாயின செய்யேன். ஆயினும் இந்த மன்னுலக வாழ்வையொழித்து உன்திருவடியைப் பெற விரையா நின்றேன். உன் திருவளமிரங்கி என் குறையை முடித்தருள வேண்டும் என்பதாம்.

[தொடரும்]

என் பிரார்த்தனை

[பாரி]

தாயே அலைந்துகொண்டிருக்கும் மனக்குரங்கை அடக்கி உன் பொற்பாதத் திருவிடியில் கட்டிவைக்க உன்னை வேண்டுகிறேன். அன்னையே பராசக்தி அடியேனின் வேண்டுகோளுக்குச் செவி கொடுத்தருளமாட்டாயா? அதிகாலையில் உன் அருளைப் பெற்று அலையும் மனம் அமைதியடைய விரும்புகிறேன். ஆனால், குரங்கு மனம் தன் குணத்தைக் காட்டியே திருகிறது. அதைத் திருத்திப்படக்க வல்லமை தருவாய். தாயே என்னைத் தயவுடன் தாங்கியருந்வாய். அன்னையே நான் உன் குழங்கை. தாயின் அருள் முகப் பொலிவையே காண ஆவலுடையேன். அதை யெனக்கெப்போ காட்டியருந்வாய் புன் கண்முன்னேதான் உன் திரு முகம் காணப்பெறுவிடினும் அகக்கண்ணிலாவது அன்னையின் அருள் முகம் காணும் பாக்கியம் கிடையாதோ. கனவிலா யினும் கனவிலாயினும் உன் காட்சி காட்டியென்னையாதரிக்க வேண்டுகின்றேன். ஆணவும், கர்மம், மாயைஇவற்றை நீக்கி என் இதயக்கோவிலில் எழுந்தருள்வாய். நிலையற்ற நாடக அரங்க வாழ்வை நம்பாது நின் பாத சேவை செய்ய வரங்தருவாய். ஆசை, கோபம், பொருமை சயங்கலம் இவைகள் நீங்கி அடக்கம் பொறுமை அன்பு இவைகள் உதித்திட வழிவிடுவாய்.

அன்னையே என் நிலையற்ற மனம் ஒருகால் அருள் முருகனை அன்புடன் தொழுகிறது. அடுத்தகணம் அன்பன விநாயகரீன் நாடிப்பாய்கிறது. அன்னையின் அருட்திறனை வாசித்தவுடன் மனம் அவளை நாடுகிறது. இப்படி மாறிவந்துகொண்டிருக்கும் பொழுதே இடையில் பாழும் உலகப்பற்று தற்பற்று வந்து மனதை அடித்துக்கொண்டு போகிறது. முடிவில் பிரார்த்தனை ஒழுங்கற்றதாய் விடுகின்றது. ஆகவே தாயே இவ்விலையும் மனத்தை உன் அருளில் மட்டும் கட்டி ஆறுதலளிப்பாய்.

தாயே வணக்கம்.

தாயே பராசக்தி தஞ்சமேன்றுன்னை நம்பி வந்தேன்

தயை-புரிவாய் தேவி தழியேன் மீதில்—அம்மா

அன்னையே உன்னை நான் அன்புடன் வேண்டி

இன்புடன் பாட இனிய வரங்தருவாய்

பாரினில் அறங்கள் சீருடன் ஓங்க

நேரிய உன் அருள் நிலவிட வருவாய்—தாயே பரா.

ஆருமற்ற பாவி அனுதையான் உன்னை அடைக்கலம் புதுந்தோன்

பாருமாம் மாயையில் சிக்குண்ணைது மலரடி பேறவே

[—வருவாய்.

மனிதனும் ஊக்கமும்

[நீ. மனோஹரன்]

இங்கிலையில் மனிதன் ஒருபடி முன்னேறிவிட்டான். இன்பம் எது, துன்பம் எது, அவற்றின் காரணங்கள் எவை என்பன வற்றை ஒருவாறு உணர்ந்துவிட்டான்.

அதுபவமும், அறிவும் வளர்கின்றன. இன்பமுந் துன்பமும் மாறிமாறி வருகின்றன. துன்பத்தைத் தொலைத்து, இன்பத்தை இடைவிடாதுபெறப் பாடுபடுகிறுன். எல்லாவகைப் பொருள்களையும் நாடி அலைகின்றுன். இறுதியில் ஏமாந்துபோகின்றுன். தோன்றி, நிலைத்து, மறையும் பொருள்களை நாடிப் பேறும் இன்பம் அவைகளைப்போல் நிலையற்றது என உணருகின்றுன்.

எது உண்மையான இன்பம், எது உண்மையான, என்றும் நிலைத்த இன்பத்தை அளிக்கக்கூடியது என்ற ஆராய்ச்சி எழுகின்றது. தன் ஊங்கங்கட்கு அடிமையாகியிருந்து தன் பொறிகளையும் புலன்களையும் நம்பியிருந்தவன், அவைகள் தனக்கு அடிமையே அல்லாது, அவைகட்குத்தான் அடிமையல்லன் என்பதை அறிகின்றுன். இங்கிலையில் அவனை எப்படிப்பட்டவன் என்று கூறுவது. பித்தன், பேயன், ஆண்டி, பரதேசி எனப் பேயர்கள் பல பல பெறுகின்றுன். தம் புலனுக்கும் அடிமையானேரிடம் இருந்து சில சமயம் சொல்லுகிறதற்காரிய துன்பங்களையும் பெறுகின்றுன். ஆனால், இவனே தன் புலனையும், பொறியையும் அடிமையாக்கிக்கொண்டான். புலனை அடிமைக்காண்டானைப் புலனுக்கடிபையானேர் என் செய்வர். அடிமையும் அடிமையும் அடிபட, “ஆண்டான்” அசைவற்று இருப்பான். புலனையும் பொறியையும் அடிமையாக்கினோர் உலகில் மிகச் சிலரேஇனும், அவர்களே மண்ணை விண்ணக்குபவர்.

இப்படி நிலையான இன்பங்கேடி அலைந்தவன், இறுதியில் இடைவிடாது இன்பம் அளிக்கும், ஒரு மூலப் பொருளைக் காண்கின்றுன். அது தோற்றம் அற்றது, அழிவு அற்றது. ஆனால் என்றும் நிலைத்து உள்ளது. காலமோ, நேரமோ மற்றும் பெரும் பூதங்களோ பாதிக்க முடியாதது. தேடியதைப்பற்றி

விட்டான். ஆனால், இந்தமட்டில் நின்றுவிடுவானேயாகில் இவனுக் தண்ணல்ப் புலி யென்றுதான் கூறவேண்டும். இன்னும் அப்பால் ஒருபடி ஏறுகின்றன. தான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டும் என்ற ஆசை மேலுங் தள்ளுகின்றது. தான் கண்டதையும் அதுபவித்ததையும், உலக்கத்தால் உதைபடும் உலகத்தவருக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன. புலனுக்கு அடிமையாவதை விடுத்துப் புண்ணியறுக்கு அடிமையாவதை வேண்டச் செய்கின்றன. தன்னை மறந்து ஆடுகின்றன, பாடுகின்றன. உலகத்தவரின் மறப்போக்கை உணர்ந்து, அவற்றுக்கேற்ப கதைகளும் பாட்டுகளரும் கொடுக்கின்றன.

இப்படியாகத் திரண்டு நமக்கு வந்ததே சமயம். இப்புதையல்களைத் தந்த பெரியார் வாழ்க. இப்பெரியார்கள் இல்லாவிடில் மனிதர் விலங்குகளுடன் சேர்க்கேதாரேயாவர். இப்படி அரிய உதவிகள் நமக்குக் கிடைத்தும் நாம் என்ன செய்கின்றோம். இன்றைய உலகம் முன்னேறவிட்டது என்று ஏதோ பறை சாற்றுகின்றோம். முன்னேற்றம் ஒன்று இருக்கின்றது தான். தன்னையத்க்குவதைவிடுத்து மனிதன் மனிதனை அடக்கி இன்பம் உலகில் நிலவச் செய்யமுடியாது. பழையபடி தன் நலப்புலிகள் உண்டு படுவதுதான் ஆகும். இன்று உலகிலுள்ள சச்சரவுகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் இதுவே. எச்சமயமும் தன்னடக்கத்திலேதான் தோன்றியது. போதிப்பதும் தன்னடக்கமே; எல்லையுக் கூட்டுத்தன்னடக்கமே. தன்னடக்கமின்மையால் வருங் துன்பங்களை இம்மட்டு எனக் கூறமுடியாது. ஆனால், அதன் பலன் என்னவெனின் எங்கும் என்றும் இன்பமேயென பதுதான்.

இரக்கம் இல்லையா?

எடுப்பு

அம்மா இரக்கம் இல்லையா?—இன்னும் அணைத் தாள மனம் வல்லையா? (அம்மா)

தோட்பு

பொய்மாய்கை விளையாட்டில் மெய்மறங் துதிரிந்த புல்லன்னன் நெனைகியே தள்ளில், அணைப்பவர் யார்? (அம்மா)

முடிப்பு

கண்ணைப் பிசைந்தமுத வண்ணக் குழந்தைக்கு, முன் கண்ணிக்கொங் கையமுதை உண்ணக் கொடுத்தனையே!

அன்னையே! யானுமுன்றன் சின்னக் குழந்தையன்டே?

அன்பெனக் குமறுத்தல் நின்பெரு மைக்கழகோ (அம்மா)

—“பரம்ஹுமஸ் தாஸ்”

கீதாஞ்சலி

“கீதாஞ்சலி” என்றதும் ரவீந்திரரின் உருவமே முன் விற்கிறது. அதற்கும் ஒரு மதிப்புரை வேண்டுமா? தமிழில் கீதாஞ்சலி மொழி பெயர்ப்புப் பலவங்துள்ளன. அவற்றுள் திரு. சோ. நடராசன் அவர்களுடைய மொழி பெயர்ப்புத் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இரவீந்திரர் மரபில் எத்தனை அறி ஞர்கள் தோன்றியுள்ளார்கள். ஆனால், அவருக்கு இனையான வர்கள் யாருமில்லை. மொழி பெயர்ப்பாசிரியரும் பெரிய அறி ஞர் குடும்பத்தில் உதித்தவர். நவாலியூர் சோமசுந்தராப் புலவனுரின் திருமகனுவார். ஆனால், அவரைப்போல் ஆக்கிலம் தென் மொழி வடமொழியில் வல்லவர்கள் யாருமில்லை. அவரை மும்மொழிப் புலவர் என்னே தகும். அத்தகையாரின் முயற்சி தமிழருக்கு ஓர் விருந்தாக அமைந்துள்ளது.

ரவீந்தரரின் உள்ளத்துறிய தேனை தாயுமானவரின் நடையில் கற்றேரும் மற்றேரும் வினங்கும் முறையில் அள்ளிச் சொரிந்துள்ளார் மொழிபெயர்ப்பாசிரியர். கருத்துக்கள் ரவீந்திரருக்குச் சொந்தமானவையாயினும் செந்தமிழ்ப்பாவில் அக்கருத்துக்களைக் கண்ணுறும்போது புது மெருகுடன் வினங்குகின்றன. இதுவே மொழிபெயர்ப்பின் ஒரு சிறந்த விசேஷம் ஆகும்.

தாகூரின் கருத்துக்கள் எம்முள்ளத்தைக் காலைத் தாமரைபோல் மலர்த்துகிறது. திரு. சோ. நடராசனின் மொழி பெயர்ப்பு மலர்ந்த தாமரைக்குப் புது மணம் கொடுக்கிறது. ஒவ்வொரு தமிழன் வீட்டிலும் இருக்கவேண்டிய நால் இது.

விலை ரூபாய் ஜந்து.

கிடைக்குமிடம் :—

சோ. நடராசன்,
வித்தியாதரிசி,
கம்பளை.

செய்தித் திரட்டு

திருநான் சம்பந்தர் குருட்சை :— மாவத்தகம்சைவ மகாசபை விலும், தெல்லிப்பழை பாலர் ஞானேதய சபையிலும், சாவகசேரி கிராமபுவில் மீனுட்சியம்மா குரு பூசை மடத்திலும் 23-5-51-ல் வெகு சிறப்பாகக்கொண்டாடப்பெற்றது.

விசாகத் திருநாள் :— கெக்கிராவைச் சைவபரிபாலனசபை ஆதரவில் 20-5-51-ல் ஸ்ரீ சி. வீ. ஈசுவராபாகவதர் அவர்களால் “பத்த நந்தனூர்” என்பதுபற்றி ஒரு சங்கீத கதாப்பிரசங்கம் நடைபெற்றது. அத்தருணம் ஏராளமான சிங்கள மக்களும் பங்குபற்றினர்.

சிவபுராணம் :— மீசாலை மா வடிப்பிள்ளையார் கோயிலில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் சிவபுராணம் ஒதப்பெற்றுவருவது கேட்டு அகம்மிக மகிழ்ச்சிக்கிறோம்.

கற்றன் சைவ மகாசபை :— 1-6-51-ல் கற்றன் சைவ மகாசபை ஆண்டுவிழா நடைபெற்றது. அத்தருணம் வீரசிவசப்பிரமணியம் அவர்கள் மெப்புணர்தல் என்பதுபற்றிப் பேசினார்கள்.

திருநாக்கல் சைவமகாசபை :— 10-6-51-ல் ஷே சபையின் 21-ம் ஆண்டுவிழா நடைபெற்றது. அத்தருணம் திருவாளர்கள் வீரசிவசப்பிரமணியம், க. தம்பிப்பிள்ளை, க. காளி முத்து, ச. இராசரத்தினம், ஸ்ரீமதிகள் ஏகாம்பிகை கார்த்தி கேச, மீனுட்சி பொன்னுத்துரை, செல்வி இராஜேஸ்பரி ஆகி டியார் சொற்பொழிவாளர்களாகவும், இசை விருந்தினர்களாக ஆம் பங்குபற்றிச் சபையை மகிழ்வித்தனர்.

அகில இலங்கைச் சைவமகாநாடு :— ஷே மகாநாடு 20, 21, 22-5-51-ம் நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் திரு. ச. க. சுப்பிரமணிய முதலியார் தலைமையில் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது.

— : குடிகுத்துக்கை

. சௌகார்ய நடவடிக்கை

. சிபித்தாயகித்துக்கை

. வீட்டுப்பாதை

ஆத்மஜோதி மூலதனம்.

ஏக்க ஒருதொழிலை ஆரம்பிக்கும்போதும் மூலதனம் தேடியே ஆரம்பித்தல் வழக்கம். நல்லகருமத்திற்கும் பணம் தானாகவங்கு சீரும் என்பது மகாத்மாவின் வாக்கு. அதன்படிதெய்வத் திருவருளையே மூலதனமாகக் கொண்டு ஆத்மஜோதி ஆரம்பிக்கப்பெற்றது. சிலர் நன்கொடை உதவினார்கள். இன்னுஞ்சிலர் சீவியசந்தரதாராகி உதவி செய்தார்கள்.

மூலதனம் ஒன்று ஏற்படுத்தினால் ஆண்டுமௌர் வெளியிடுதல் போன்ற கருமங்கள் இலகுவாகச் செய்யமுடியும் என்றும் பக்கங்களைக் கூட்டி அச்சிடமுடியுமென்றும் சில அன்பர்கள் யோசனை கூறினார்கள்.

அவற்றை ஆத்மஜோதி அன்பர்கள் முன்னிலையில் சமர்ப்பிக்கின் கிறோம். இயன்றவழியில் தொண்டுபுரிவதோடு அன்பர்களின் ஆலோசனைகளையும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

1 நன்கொடை உதவத்தக்க நிலையிலுள்ள செல்வர்கள் நன்கொடை உதவல்.

2 சீவிய சந்தரதாராகச் சேர்ந்து உதவி செய்யத்தக்கவர்கள் அவ்வழியில் உதவிபுரிக்கல்.

3 3 ஆண்டுக்குரிய சந்தரப்பணத்தை 10 ரூபாவாக முதலில் அனுப்பிவைத்தல்.

4 ஒருவருடத்தில் ஒரு புதிய சுதாதாரரையேனும் சேர்த்து மேற்குறித்த நான்கு வழிகளில் ஒவ்வொரு சுந்தரதாரரும் தத்தம்/கியன்ற வழியில் தொண்டுபுரிவார்களாயின் ஆத்மஜோதியை இதை சுந்தரவுடன் இருபங்காக நடத்தலாம். மூலதனம் 10,000 ரூபா குறைந்த எல்லையாக இருக்கவேண்டுமென்பது சில அன்பர்களுடைப கருத்தரக்கும்.

இவை சம்பந்தமாக இன்னும் திருத்தமான ஆலோசனைகளை அன்பர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆத்மஜோதி நிலையம்,
நாவலப்பிடிடி, சிலோன்.

ஆத்மா நந்தம்

ஸ்ரீமத்சவாமி வீரராகவர் அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. பெயருக்கொற்ற கருத்துக்கள் அமைந்தனவு. 101 உபதேசங்கள் அடங்கியுள்ளன. ஒவ்வொரு உபதேசமும் மக்களின் மனத்தைப்பண்படுத்துவன.

இதன்விலை 2 அனை. இதை விற்றுவரும் பணம்தரும்மகங்கரியங்களுக்குச் செலவளிக்கப்பெறும்.

அனந்த சக்திநிலையம்
செங்கற்பட்டு, தென்னிட்டியா.

ஸ்ரீ ராமக் கிருஷ்ண விஜயம்

(1921-ம் ஆண்டிலிருந்து வெளிவருகிறது)

சந்தாதாரர்க்குப் பல புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கப் படும். வருடச் சந்தா ரூ. 3/- தனிப்பாரி அனை 5.
வூவிவொரு தொகுதியும் தை மாதத்திலிருந்து தொடங்குகிறது.
சந்தா கை அல்லது ஆடி மாதத்திலிருந்து தொடங்கலாம்.
கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ ராமக்கிருஷ்ண மடம், மயிலாப்பூர், சென்னை.

SHUDDHANANDAM

Life Sketch and Songs of
Yogi Sri SHUDDHANANDA BHARATHIAR.

We have added to the work a study of the many sided life of
the revered Yogi, Price As. 8. Packing & Postage Extra.

Shuddhananda Nilayam,
Pudukkottai. (Tr.)

CEYLON SOLE AGENTS:-
M. O. Murugesapillai & Sons:
NA WALAPITIYA,

'சரவண' அச்சகம்

கலவிதமான

அச்ச வேலைகள்

* ஆங்கிலம்

* சிங்களம்

* தமிழ்

பாலைகளில் குத்தமாகவும்,
விலை சகாயமாகவும்,
சேய்துகோடுக்கப்படும்

'SARAVANA' PRESS

PRINTING OF
EVERY DESCRIPTION IN

- ENGLISH
- SINGHALESE &
- TAMIL

CHARGES MODERATE!
NEAT WORK!!
PROMPT DELIVERY!!!

Proprietors:-

M. O. MURUGESAPILLAI & Sons,
NAWALAPITIYA.

தன்று ஆசிரியர். க. இராமச்சந்திரன். பதிப்பாசிரியர் நா. முத்தையா

ஆத்மஜோதி சிலையம், நாவலப்பிட்டி இலங்கை

அச்சப்பதிப்பு சரவண அச்சகம் நாவலப்பிட்டி 15-6-51